

IN PACE IN DIPSUM
DORMIAM ET RE QUIESCAM

ORBITUR JUSTITIA
ET ABUNDANTIA PACIS

PASSEB IUVENIE SUI DOMINI
ET TURBET NODUM ALTARIA.

XXVIII. FVF. 1928. MÁRCIUS.

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S SZEGÉNY TEMPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK ELŐSEGÍTÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNVÜI.

KIADJA

A BUDAPESTI ORSZ. KÖZPONTI OLTÁREGYESÜLET

Szerkesztőség-kiadóhivatal Budapest, Üllői-út 77.

Előfizetési ára egy évre 2 P 50 L.
Jelen példány 25 F.

Megjelenik minden hó elején.

Stephanum nyomda és könyvkiadó r. s. Budapest.

VIRGO IPSUM OLEM GEND
IT DEUM ADORAVIT

SACRIFICIUM DEO
SPIRITUS CONTRIBULATUS

FLORABUNT SACERDOTES
PARCE POPOLO TUO.

TARTALOM: *Dr. Mátrai Gyula*: Védőszentünk. — *Eöri János*: A kereszt és a jászoly. — *Dr. Fürt Leander*: Szent Józsefről. — *Dr. Házi Szádok*: A fájdalom. — *Dr. Brückner József*: Elmélkedjünk. — *Dr. Nagelreiter Alajos*: Áldozat és eledel. — *Király Ödönne*: Tavaszri rügyek. — *Oltáregyleti élet*. — *Irodalom*.

Huonder nagyszerű munkájának, a *Mester lábainál*-nak II. kötete a «Die Leidensnacht», amely 1925-ben látott napvilágot német fordításban, a mostani nagybőjtűnkre magyarul is megjelent «**A szenvedés éjjele**» címen P. Várkonyi Fidél dr. lelkiismeretesen végzett és P. Brisits Frigyes műkritikustól átnézett jó magyar fordításában. Örülünk annak, hogy a *nagyon elfoglalt* papságnak ajánlhatjuk ezt a gondolatokban gazdag és mindig a legpraktikusabb elmélkedéses könyvet. Akármikor vesszük elő, mindig találunk benne minden elmélkedésében aktualitást. Kiadta (12° 429 I.) a Szent István-Társulat.

Szerkesztői üzenet. *M. Dancsák, Orange, Amerika*. Isten fizesse meg az oltáregyesületnek küldött adományt és tartsa meg lelkét továbbra is a Vele való egyesülés boldogságában.

* * *

Oltáregyleti beszámolókról — helyszűke miatt — a jövő számban írunk.

Az Oltáregyesület irodájában (IX., Üllői-út 77.) kapható:

«Örökimádás» folyóirat egészévi előfizetés	2:50	Kis szent Terézia szelleme... ..	3:50
Egyes példány	—25	Litánia latin szöveggel	—05
Régi teljes évfolyam	1:20	Litánia szent Józsefről	—05
Régi egyes példány	—10	Levelezőlapok «Örökimádás-temp- lom»	—10
Az O. E. Útmutatója	—80	«Kánter Károly»-emlékkép	—05
Vezérkönyve	—80	«Jézusom Örömom» folyóirat, elő- fizetés egész évre	1:60
Felvételi füzet	—06	Egyes példány	—16
Félszázados története	3.—	Régi teljes évfolyam	—80
Érme	1:20	Régi egyes példány	—05
Szervezése és működése	—10	Az Euch. Gyermekek Szöv. érme	—60
Jézus Szíve hónapja, füzve	—30	Indulója	—08
Kötve	—60	Kis Örökimádás imakönyv... ..	1:50
Nádasdy «Havi magány»	—80	Fehér lilium... ..	—15
«Kánter Károly»-emlékkönyv	1:20	Szent József imakönyv	3:50
Szent Zita élete	—20		
Egyszerűbb kiadás... ..	—10		

Védőszentünk

ALELKI mélység csodálatos harmóniája árad felénk Szent József tekintetéből. Erre a szentre nem nézhetünk anélkül, hogy lelkünkben föl ne ébredjen az Isten közelsége szülte hódolatos áhitat. Lenyűgöz bennünket azon egyszerűség és önfegyelmzett férfiúság, amely a leglelkibb erényekből nyer gazdag tartalmat a szent pátriárkánál. Szent József igazi szentély, amelyből állandóan alázatos imádás száll az ég felé. Olyan szentély, amelybe állandóan beleragogy a kegyelem Királyának tekintete, amelyet ölelő karjaival szentel meg az Istenfia, amikor Szűzanyja öléből Szent József férfikeblére borul. Olyan ez a Józsefi, mint az égboltozat, melynek erőívén Jézus és Mária csillaga ragyog s alatta a «szentcsalád» fogalmának földje virul. A világ legpoétikusabb gondolatának realizálásában ott áll, mint vezetőszerpet vivő erő. Több Ő, mint Péter vagy utódai, akik Krisztus helytartói voltak, Ő az Isten vikáriusa, a fölséges Isten földi helyettese. Ennél többet nem mondhatunk senkiről s nem is kell mondanunk Róla sem.

Csak boldogan dicsekszünk azzal, hogy ez a *Szent József a mi védőszentünk*. A legnagyobb eucharisztikus egyesületnek, az Oltáregyesületnek budapesti Országos Központja, a szentségi Jézus előtt alázatosan leborulva Szent József pártfogásába ajánlotta magát s ez a pártfogás a legnagyobb nehézségen segítette át: mintegy az életrekeltés erejét kölcsönözte neki. Az Oltáregyesület újra akcióképes: kiállításai és alkotásai olyan impozáns életerőről tanuskodnak, amely csak természetfölötti segítséggel magyarázható és érthető meg. Szentelje meg hát Szent József hónapját a mi hálánk. Oltáregyesületünk minden tagja legyen márciusban Szent József követője, mert ez lesz a legigazibb hála, ez lesz a legillatosabb márciusi ibolya a szentségi Jézus oltára előtt. Szent József követésében a fösúlyt, az *Úr Jézus iránti gyengédség gyakorlására vessük*: az Ő kegyelmének szentélye legyen a lelkünk, melynek áhitatos oda-

adása valósággal magába öleli a szentségi Jézust és szeretetének erejével megvédi Őt a bűnösök inzultusaitól. Épen szenvedésének idejébe esik Szent József hónapja, amikor különösen aktuális a prófétán keresztül hangzott panasz: Könyörületet és részvétet várt szívem és nem találtott, aki megvigasztaljon. Igen Krisztus szenvedésének emlékjében járunk Szt. József Ielkével, Szt. József szívével, Szt. József életével az Úr színe elé.

Dr. Mátrai Gyula.

A KERESZT ÉS A JÁSZOLY.

(Pange lingua gloriosi lauream.)

Hirdesd ajkam a dicső harc
Koszorúzóif győztesét;
És a szent Kereszt előtt zengj
Győzelmi éneket:
A halálba vitt és vérző.
Mégváltó hogyan győzött.

A Teremtő szánakozva,
Hogy — csel által — összülnk
A gyilkos gyümölcsöt ette
És önvészfébe rohant,
Ezt a fát jelölte Ő meg
Ama fának ellene.

A kereszt legyen hát üdvünk!
Így kívánta ezt a rend:
Hogy az álnok árulónak
Művét e mű ronfssa meg;
S gyógyulásunk fáról legyen,
Mint romlásunk fáról lett.

Im, mikor elérkezett a
Szent idők teljessége:
El. le küldetett a mennyből
A világ teremője:
S szüzi méhében festet öltvén
Eljött Ő, Isten Fia.

És mint kised a szegényes
Szűk jászolyban sirdogál;
Tagjait takarva gyolcsba
Szűz anyja ápolgatja:
Bár Isten: kezét és lábát
Kís, szoros pólyák fedik.

Fordította: *Eöri János.*

☪ Szent Józsefről ☪

(Elmélkedés.)

I. *Előgyakorlat.* Szent József szobra előtt. Kezében a gyermek Jézus, akinek hűséges őre volt. De oit pompázik nála a tisztaság lilioma is.

II. *Előgyakorlat.* Szent József, «a legszentebb Szív barátja», tanít meg engemet, hogyan kell őrizni, gondozni bennem a gyermek Jézust.

I. *Pont.* Ha Szent József szobrát szemlélem, valami nyájas derűt veszek észre rajta. Az egyszerű, tiszta lélek derűje ez. A hófehér liliom kezében szimbolizálja ártatlanságát. Szent József élete örök példája annak,

hogy a családi életben is lehet szentségre törekedni, a hétköznapi munka gondjai között. Az ácsmesterség, a gyalupad mellett is lehet Istenben élni, Istenért dolgozni. Nem lehet mindig a «szentélyben» lenni, de lehet magunk körül is szentélyt teremteni. Könnyű volt Szent Józsefnek —

mondhatnánk — mellette volt Jézus! Egy tekintetet reá vetni, ez elég! Igen, de Jézus nem volt mindig Názáretben. Szent József életében is voltak órák, amikor csak az emlékekből élt. Jézus tanításának, cselekedeteinek, jelenlétének emlékeiből. Ilyenkor bizonyára szent gyermekének ajkáról elhangzott ígéket ismételte. Jó a szentbeszéd, lelkigyakorlatok azon gondolatait, amelyek különösen megkapták lelkünket, magunkban mondogatni, mint édes gyümölcsöt elrágni mindaddig, míg

abban valamit találok. Tegyem ezt napközben sokszor, utcán, jártamban-keltemben.

II. *Pont.* Szent József megőrizte a gyermek Jézust. A betlehemi jászolnál féltő gondnal virrasztott felette, Ő vitte éjnek idején Egyiptomba, majd Heródes halála után Názáretben rejtette el a világ szemei elől. Ott aztán napközben, ha a munka el is vonta figyelmét róla, tekintete, lelke mégis meg-megnyugodott néha rajta. Neki elég volt nevelt szent fia; Szent József nem kereste a társas életet, szerette az otthon csendjét s még a vallásosabb názáreti családokkal is csak akkor érintkezett, amikor a szükség és a felebaráti szeretet úgy kívánta. Szerette azt a magányt, amelyet azok élveznek csak, akik azt az igazi szép, vallásos életet élik. Nekik sem hiányzik a társas élet, szórakozás, zsúr és színház, ami megbolygatja a lélek békéjét, csendjét. «Tárva-nyitva álló szívek nem lesznek szentté.» (Liguori szent Alfonz.) A sok látogatás, vendég fogadás elrabolja tőlünk Krisztust.

III. *Pont.* Szent József azért oly kedves nekünk, mert Ő az anyaszentegyház védőszentje. Örökös egyházunk egén. Ajánljuk oltalmába az egyház ügyeit; az oltáregylet, a misszió, a papi hivatás, az egyház diadala, békéje, mind Őhöz tartozik. De Szent József a jó halál pártfogója is. Folyamodjunk hozzá, hogy abban a nagy pillanatban, amikor minden megszűnik számunkra, álljon Ő mellettünk s ne engedjen bennünket szentségek nélkül meghalni.

Ima. «Boldog József, ó, ne engedd nagy harcában veszni néped.»
«Boldog halált éltünk végén, ó szent József, nyerd nekünk.»

Dr. Fürt Leander.

A fájdalom

QIKOR illik jobban a fájdalomról elmélkedni, mint épen most a bőjti időben. Lépjünk lelkünk rejtekébe és onnét nézzük azt az utat, mely tövisekkel van tele hintve.

Tövises a földön, az eredeti bűn nyomán fakadtak. Csak az isteni Mester drágalátos fején váltak termékennyé. Csak azóta, hogy az édes Jézus viselte a töviskoronát, vesztették el élüket s kimondhatatlan túlvilági örömmek lettek a forrásai. Hisz a keresztnék töviskoszorúzza áldott fája alatt kerestek a szentek nyugalmat és az ő ágairól szedgették az illatos virágokat az ő halhatatlanságuk koszorújához. Ne féltsük a töviszúrásokat, megédesítette azt a Mester a Getzemáni-kertben, midőn a magányban, mely egy reszkető angyal jelenlétével csak növekedett, kiüri-

tette fenéig a keserűség kelyhét. Akkor az isteni Szív nem birt többet elviselni. Kísajtolódott a szentséges vér természetellenes módon kibugygyan a bőr égő pórusaiból. Kiért? Én érettem — s minden emberért. — Ez a fájdalom!

Mily pillanat. Csend honol, mely végtelen szomorú. Elég anyag, a kontempláció magasztos fokaira. Kínos epedés, szomorú elhagyatottság, rendkívüli vágyakozás lelkek után, megértés után. A mi lelkünkben keresné az ő fájdalmainak az enyhítő visszhangját? Meghallja-e tényleg? Meg tud-e nálunk pihenni az agóniák közepette? Nyujtsuk csak oda még képtelenségünkben is a lelkünket. De ilyen isteni percekhez a világ távolmaradása szükséges. — Szívünk készlet, hogy siessünk megkérlelni, kiengesztelni, együtt érezni, vigasztalni s leborulva imádni.

Borús óráinkban nagy megpróbáltatások előresejtése, a sötét angyal szárnycsapásainak suhogása irtózáttal töltik el a lelket. Azon a szent csütörtöki éjjelen ő is irtózott — de imádkozott s győzött. — A kegyelem megerősítette a benső harcban.

Itt az ima természetfölötti ereje az, mely győzelemre segített. Az édes Jézusnak soha nem lesznek érthetetlenek a mi fájdalmaink s ha mi együttérzésünket nyujtjuk oda, akkor a Ő szentséges szívének fájdalmi nem lesznek ismeretlenek előttünk. A világ mindig Olajfák-hegye marad az isteni Mesternek. A fájdalom valami különös, tiszteletreméltó szépséget rejt, de mily kevés van e földön — az áldozatos szenvedés — az áldozatos fájdalomból!

Természetfölötti (s mégis milyen emberi) csak az a gyötrődés volt, melyet a húsvét holdja látott átrezegni az olajfáknál azon a bánatos éjszakán. Minden katolikus templomunknak van egy barlangja, mely az Olajfák-hegyéhez hasonló. Ő a tabernákulum közelsége, Jézus vértől borított szeme reám tekint! Valódi menedékünk s egyedüli erősségünk Ő az élet fájdalommal telített forogtatásban.

Virrasszunk s imádkozzunk!

Dr. Házi Szádok.

✿ Elmélkedjünk ✿

HVÁLASZTOTT lelkek korán megértik az elmélkedés nagy jelentőségét és édességét. Mindennap, a «szürke» hétköznapi munkákkal való foglalkozás előtt elmélkedéssel készülnek fel az állapotbeli kötelességek jó elvégzésére. A kötelességek teljesítése után megmaradt idő egy részét is szívesen szánják elmélkedésre.

Kiváló példa erre a nemrég szenttéavatott «kis Virág», szent Teréz. A jó Isten kiváltságos szentje már kisgyermek korában gyakran magába

mélyed és — elmélkedik. Egyik alkalommal azt kérdezik tőle, hogy mivel tölti otthon szabad napjait? A kis Virág félénken így válaszol: «...gyakran elrejtőzöm kis szobámba, kis ágyam függőnye mögé és ott *gondolkozom*. Gondolkozom a jó Istenről, az élet mulandóságáról, az örökkévalóságról...»

Elmélkedni, azaz isteni dolgokról gondolkodni egyaránt kell fiatalnak, embersorban lévőknek és öregnek! Aki az örök igazságokról nem elmélkedik — mondja egy tapasztalt lelkiember — *csoda nélkül* nem élhet keresztény módon.

A nap folyamán, de leginkább a reggeli órákban, rövid időre: 10—15 percre legalább, magunkba szállunk (boldog, aki félórát, vagy egész órát szentelhet az elmélkedésre!) és valamely vallási igazságot meg kell fontolnunk és abból valami gyakorlati következtetést levonnunk. Az elmélkedés gyakorlati eredményét, jófeltételeinket meg lehetőleg aznap meg is kell valósítanunk! Az apostoli hitvallás valamelyik ágazata, a Miatyánk és más imádságaink egy-egy mondata, az Úr Jézus áldott életének valamely eseménye, az isteni Üdvözítő egy-egy példabeszéde, hasonlata vagy kijelentése, a négy szent evangélium a maga főséges gazdagságában igen jó elmélkedési forrásul szolgálhat. A Boldogságos Szűz élete és erényei, a szentek életéből vett események, példák mind kitűnő elmélkedési tárgyak!

Lelkiélet, tökéletesedés, erkölcsi előrehaladás egyszerűen lehetetlen elmélkedés nélkül!

Az ifjúság az elmélkedés révén szerzi meg a higgadtságot és mérsékletet, a tisztánlátást és a különböző kísértései ellen az erőt! A meglett ember pedig a tiszta szándékkal megszentelt munkabírást, az el nem csüggedést, az egyoldalú földi gondokba való lélek nélküli el nem merülést az elmélkedés révén biztosítja magának. A hajlott korban járók pedig a jóban mindvégig való állhatatosság erényét, a jó halálra való előkészületet, a jó Isten szent akaratában való igaz megnyugvást az elmélkedés útján szerezhetik meg.

Ne mondd — írja egy aszketikus tudós — nem tudok magamba szállni. Nincs rá időm. Ha ez igaz volna, eggyel több okod lenne rá, hogy visszavonulj!

A szentségház Rabja, a szentségi Úr Jézus, aki oly sokszor és oly sokáig (gondoljunk csak a hosszú éjtszakai időre!) van teljesen egyedül — elmélkedik. Siessünk Hozzá és tanuljunk Tőle! Az Ő szent Szívének kimeríthetetlen gazdagságától végtelenül sokat nyerhetünk. Mondjuk az ószövetségi prófétával: «Szólj Uram, mert hallja a Te Szolgád!» Kérdezzük az Újszövetség tüzes apostolával: «Mit akarsz Uram, hogy cselekedjem?»

«*Cibus sum grandium!*» (nagyok eledele vagyok) mondhatja magáról az Úr Jézus. A nagyoknak, a nagyra, a szép elérésére törekvő lelkeknek eledele vagyok! Nemcsak mint szent kenyér táplálom az én gyermekeimet, hanem mint isteni, örök Tanító: «egy a ti mesteretek, Krisztus!» boldogító, édes tudományra is oktatom szereteteimet! Valljuk azért a Zsoltárossal: «*Boldog ember az, kit te oktatsz, Uram!*» (93₁₁).

* * *

Elmélkedési könyvekül ajánlhatjuk a következő munkákat: *Prohászka*: Elmélkedések az evangéliumról. — *Doss*: Gondolatok és tanácsok. — *Szalézi szent Ferenc*: Filotea. — *Kempis*: Krisztus követése. — *Nagy-Mattyasovszky*: A lelkiélet könyve. — *Clarke*: Elmélkedések Jézus Krisztus kínszenvedéséről. — *P. Szóka*: Száz áhitatos elmélkedés Urunk szenvedéseiről. — *Brentano*: Jézus Krisztus kínszenvedései Emerich S. Katalin látomásai szerint. — *Charles*: Isten közelében. — *Czumbel*: A kereszt útján. — *Liguori szent Alfonz*: A legméltóságosabb Oltáriszentség láogatása a hónap minden napjára. — *Bödiiker-Márton*: Oltártüzek (eddig három kötet). — *Nádasdy*: Elmélkedések az év minden napjára. — *Prohászka*: Élő vizek forrása. — *Rogács*: Úrnapi dal. — *Szinek*: Út, Igazság, Élet. — stb.

(Ezen könyvek kaphatók a Szent István-Társulatnál, Budapest, IV., Kecskeméti-utca 2., vagy a Kordánál, Budapest, VIII., Mikszáth Kálmán-tér 1.)

Dr. Brückner József.

Áldozat és eledel.

AIDŐN Krisztus az utolsó vacsorán az Oltáriszentséget szerette, meghagyta apostolainak, hogy ugyanazt cselekedjék az ő emlékezetére. Mikor pedig ígérte e nagy szentséget, mindenkit, aki azt élvezni fogja, az örök életről biztositott. «Aki eszi e kenyeret, örökké él.» Ján. 6, 59. E két tényből látható, hogy Krisztus akarata szerint az Oltáriszentség Jézus halálának emléke és életünk eledele.

Amikor Dávid király, a koronás próféta elragadtatásában az eljövendő Messiás áldásait csodálta, bámulva kiáltott fel: «Emléket szerzett csodatetteinek az irgalmas és könyörülő Úr». Zs. 60, 4. Hogy Isten fia hal meg a keresztfán, hogy magát az emberiség bűnei által megbántott Istennek engesztelő áldozatul feláldozza, ez valóban a legnagyobb, a legdicsőségesebb az összes csodák között, amelyeket az isteni mindenhatóság valaha létesített. Ezen rendkívül nagy csoda által, t. i. Krisztus kereszthalála által, örök emlékünknél van, mert a szentmise a keresztföldozat

megújítása, megjelenítése és a szentáldozás ugyanezen áldozatban való részesedés vagy részesülés.

Nem pusztá és üres képre, hanem igaz valóságra kell itt gondolnunk. Mivel a szentmise magában véve igaz és valóságos áldozat, sőt valósággal ugyanaz, mint a keresztáldozat, azért a keresztáldozatot jeleníti meg.

Ha a szentmise nem volna igaz és valóságos áldozat, hogyan teljedett volna be Malachiás próféta jövendölése, amely szerint a kereszténységben a Fölségesnek minden időben és minden helyen áldozatot kell bemutatni. «Napkelettől napnyugatig nagy az én nevem a nemzetek között és minden helyen jóillatú és lizta áldozattal áldoznak az én nevemnek.» (Malak. 1, 11.)

Valóságos és igaz áldozat a szentmise, mert a szentmisében Jézus Krisztus a misztikus, szentségi halál állapotába jut, amennyiben teste a kenyér színe alatt és a vére a bor színe alatt a konszekráció szavak erejével titokteljes módon, szentségileg egymástól el lesz választva. Krisztus testének és vérének a kenyér és bor színe alatt való ezen szentségi, misztikus elkülönítése, azaz Krisztus szentségi halála nem akadályozza meg Jézus Krisztus egész és teljes jelenlétét mindegyik szín alatt. Jézus Krisztus az átváltoztatás alatt és után egészen van jelen a kenyér és a bor színében külön-külön is.

A szentmisében szentségi halál állapotában, ugyanaz az áldozat van jelen, amelyet a keresztfán iszonyatos kínok között láttak szenvedni és meghalni. Ugyanaz a Jézus Krisztus, ugyanaz az örök Főpap, aki magát a keresztfán értünk feláldozta, áldozza fel magát értünk minden szentmisében a katolikus papok által, akik Jézus Krisztus nevében és személyében cselekszenek ott mindent. A különbség csak a feláldozás módjában van. Ott a keresztfán az áldozat borzalmas vérontással ment végbe, itt az oltáron, a szentmisében vérontás nélkül titokzatos, szentségi halállal áldozza föl magát Jézus.

Ha a szentmise a véres keresztáldozatnak emléke, mert azt megújítja, elének állítja: úgy a szentáldozás még inkább az, mert bennünket a véres keresztáldozatban egyúttal részesít is. Mikor az Úr asztalához járulunk, a konszekrált szentostyát, Jézus Krisztus szent testét és vérének vesszük magunkhoz, amelyet az áldozópap az oltáron a Magasságbelinek előbb áldozatul bemutatott. Miként a mózesi törvényben azok vettek részt igazán a papjaik által bemutatott áldozatokon, akik az áldozati húsból ettek: úgy mi is a szentáldozás által veszünk részt igazán a szentmisén és a szentmise közvetítésével a keresztáldozaton. Ezért fontos, hogy minden szentmisében legalább lelki szentáldozást végezzünk. A szentmiseáldozattal, illetve a keresztáldozattal való közösségünket leginkább

a testi, a valóságos szentáldozással éadjuk el és valljuk meg, amikor Jézus Krisztusnak az Istenembernek valóságos szent testét és véréát magunkhoz vesszük, amelyet előbb a miséző pap az oltáron a Legfölségesebbnek áldozatul bemutatott. Így tehát megértjük az őskeresztények buzgóságát, akik valahányszor résztvettek a szentmisén, ugyanannyiszor tényleg meg is áldoztak. Meg voltak győződve, hogy sokkal bensőségesebben és igazabban vesznek részt a szentmiseáldozaton, hogyha a szentmisében egyúttal meg is áldoznak.

Mily felfoghatatlan jótétemény ez! Mily találékony édes Üdvözítőnk szeretete irántunk! A keresztfán feláldozza magát mennyei Atyjának bűneinkért és mivel közvetlenül nem lehetünk jelen, papjainak megadja a hatalmat, hogy ezt a nagy engesztelő keresztáldozatot naponkint megújítsák és az isteni áldozatot a híveknek a kenyér színében valósággal élvezetre nyujtsák.

Az Oltáriszentség azonban nemcsak áldozat, hanem életünknek eledele is. A nagy különbséget ez angyali eledel és az izraeliták mannája között Krisztus e szavakkal fejezi ki: «Atyáitok mannáat ettek a pusztában, és meghaltak. Ez a mennyből leszálló kenyér, hogy aki abból eszik, meg ne haljon.» Ján. 6, 49, 50. Halhatatlan isteni életről van itt szó.

Ha Jézus e fölséges szentségben csak jelen volna, hogy hódolatunkat és imádásunkat fogadja, akkor talán nem remélhetnénk boldog halhatatlanságot. Most azonban lelkünk eledele is akar lenni: «Az én testem bizonyly étel és az én vérem bizonyly ital». Ján. 6, 56. Mindazt akarja elérni a lélekben, amit a természetes eledel az emberi testben létesít. Lelkünknek természetfeletti bőségesebb életet és növekvést, megnyugvást és üdülést, vigasztalást és erőt akar nyujtani, testünknek pedig dicsőséges feltámadást biztosítani. «Aki eszi az én testemet és issza az én véremet, annak örök élete vagyion; és én feltámasztom őt az utolsó napon». Ján. 6, 55. Krisztus teste, Krisztus vére, istensége, embersége lesz a jogcím dicsőséges feltámadásunkra. A szentáldozás által már most magunkba fogadjuk az örök élet csíráját.

De nemcsak örök halhatatlan életet, hanem isteni életet nyerünk a szentáldozásban Krisztustól, amit Jézus következő ígéréteből következtethetünk: «Amint engem küldött az élő Atya, és én élek az Atya által, úgy aki eszik engem, az is él énáltalam». Ján. 6, 58. Jézus Krisztus által élni nem azt jelentí-e, hogy ugyanazt az életet élni, amelyet Jézus Krisztus az Istenember él? Ily értelmezésben mondja szent Hilárius — aki 368-ban halt meg: — «Ő az Atya által él és miként Ő az Atya által él, úgy élünk mi az Ő teste által.»

Akár mennyire bámulatos és felfoghatatlan ez isteni életnek velünk való közlése, mégis szükségszerű folyománya ama legbensőbb egyesülés-

nek, amelyet az Oltáriszentség Jézus Krisztus között és közöttünk létesít. És ki tudná elsorolni azokat az égi javakat mind, amelyeket ez a csodálatos egyesülés a hívő keresztény léleknek juttat?

Legyen áldás, imádás és dicséret a századok halhatatlan isteni Királyának, Jézus Krisztusnak, amiért véghetetlen szeretetében az utolsó vacsorán a legméltóságosabb Oltáriszentséget alapította, hogy időtlen időkhöz az Oltáriszentség mint igaz, tiszta áldozat és valóságos isteni eledel az emberiség örök és földi üdvösségét lehetővé tegye.

Dr. Nagelreiter Alajos.

Tavaszi rügek.

TAVASZ az Isten csókja, a napsugár az Ő legédesebb mosolya. Amikor ez az életre hívő csók rásimul a hóborította fagyos télre, ott a hótakaró alatt boldogságtól reszket meg a föld szíve, megmozdulnak a rögök és kidugja fejét a kis hóvirág. Kerek csillagszemével rácsodálkozik a tiszta kéklő égre, mintha mondaná: életre hívtál, Uram, itt vagyok, parancsolj velem. Az Alkotó pedig meleg, napsugaras mosollyal fogadja el a kis hirnök hódolatát, amely mosolytól minden, de minden új életre ébred.

Tavasza lesz, rügybontó, virágbaboruló, kedves, bájos tavasza!

A hóvirág mellett bódító illattal ébred az ibolya, erdő mélyén gyöngyvirág csengetyűzik, rügybe pattan az orgonaág, menyasszonyi díszet ölt a mandulafa. Élet csipog a puhára bélelt fészkekben, pintyöke pittyeg a zöldelő gallyakon, arany színű méhek ezrei bontanak szárnyat s végig a friss zöld határon ezüstös gyermekkacagás csendül. Amott sebesvízű patak szerelemről csacsog a kis nefejejsnek, emitt mámoros lepkek kergetőznek tarka össze-visszaságban.

Tavasza van! ujjong, dalol, hódol, adorál az egész nagy mindenség az alkotó Istennek!

De a tavasza diadala ekkor még nem teljes, hiányzik belőle az Úrnak legkedvesebb dala: a virágos lelkek tavasza hozsannája. «Te Deumus lelkek, jöjjetek imádásra!» kongja a templom harangja...

Bemegyek a templomba; «hívtál Jézusom» mondja az ajkam, de a szívem még hideg, a lelkem télies álmát alussza. Tekintetem keresztül-siklik a megszokott képeken, szobrokon s megállapodik a Tabernakulum ajtajánál. Addig nézem, míg a fagyos hidegség lefoszlik a szívemről és titokzatos borzongó boldogsággal előmlik rajtam is Krisztus szent szerelme, rügyfakasztó tavasza. Eltűnik körülöttem az élet s én egy új életre ébredek, belemerülök abba a csodálatos mélységbe, abba a szebb

Öminenciája biztosította a megjelenteket arról, hogy jól ismeri és nagyrabecsüli az oltáregyleti kettős hivatást, tudja hogy a főváros eme legrégebb vallásos egyesülete mindig hivatása magaslatán állott és nem is tartja szükségesnek, hogy buzdítsa a megjelenteket, inkább kéri őket, hogy mindig számíthasson értékes segítségükre a szegény templomok felszerelésében. Öminenciájának ezután dr. Mészáros János érseki helytartó bemutatta az egyesület vezető tagjait, akikhez mindegyikhez volt egy kedves szava a bíboros hercegprímásnak. A jelen voltak minannyian a legkedvesebb emléket vitték haza az audienciáról és reménységük gyarapodott az Oltáregylet jövőjét illetően.

Február 11-én, Szűz Mária lourdesi megjelenésének napján az Örökimádásban a lourdesi litániát adta elő a kórus olyformán, hogy az egyes strófák utáni refrént az összes hívek közösen énekelték. Lourdesben érezték mintegy magukat a jelenlevők, amidőn a gyönyörű dallamot hallották. Az emlékezésnek ez a módja annyira emelte az áhitatot, hogy az Örökimádás vezetősége programjába vette e napnak a jövőbeni hasonló megülését.

Kiállításunk. A Budapesti Országos Központi Oltáregyesület az idén is kiállítja ünnepélyes keretek közt mindazon tárgyakat (monstranciák, ciboriumok, kelyhek, beteglátogatási készülékek, tömjénezők, öröklámpák, csengők, misekönyvek, baldachinok, oltárterítők, latin- és görög-szertartású mindennemű egyházi

ruhák), melyeket húsvétra a szegény templomoknak széjjel fog küldeni. Az Oltáregyesület központjában serény munka folyt az egész éven át. A Mária Reparatrix-zárdának két tagja az év minden napján szakadatlanul az Oltáregyesület céljaira dolgozik. Minden szerdán a Fájdalmas Szűz Kongregáció és a Virgo Reparatrix-csoport egyes tagjai, pénteken pedig a Keresztény anyák csoportja az oltáregyleti választmány és terjesztők az előbbiekkal együtt szinte zsufozásig megtöltik a Központi ház Szent Erzsébet termét és szorgalmasan dolgozik a kb. 200 munkáskéz, imádságos lélekkel állítva össze az egyházi ruhákat, mint egykor Szűz Mária az Úr Jézus köntösét. Mindezeknek a buzgó lelkeknek nagy öröme lesz a kiállított ruhákban saját kezük munkáját láthatni. A kiállítás ünnepélyes megnyitása már. 19-én, Szent József napján lesz. *Reggel 9 órakor ünnepélyes hálaadó szentmise az Örökimádásban Szent Józsefnek, az Oltáregyesület patronusának tiszteletére. D. u. 4 órakor dr. Serédi Jusztinián bíboros hercegprímás nyitja meg és áldja meg a kiállítást; a megnyitáson csak külön ez alkalomra meghívottak vehetnek részt. Március 20—21—22. napjain a kiállítás szabadon megtekinthető délelőtt 9—12 és délután 2—7 óráig. Nézzük meg magunk és vigyünk másokat is a kiállítás megtekintésére, hogy a szentségi Jézus ezen egyesületéért lelkesedni tudjunk és mások szívében is lánggra lobbantsuk azt a tüzet, amelyet Ő hozott a földre.*

Oltáregyleti lelkigyakorlatunk központi templomunkban, az Örökimádásban március 25-től április 1-ig lesz esténként pontosan fél 7 órakor. Vezetője *dr. Mátrai Gyula*, Öszentése tb. titkos káplánja, lelkész, szerkesztő lesz.

IRODALOM.

A Szent István-Társulatnak szerkesztőségünkbe beküldött többi kiadványáról (Erdősi Károly prelátnak nagyszerű könyvéről a múlt számunkban írtunk) szintén meg akarunk emlékezni. Ezeket a könyveket megválasztásukban az igények legszélesebbkörű szemmel tartását bizonyító korszerű változatosság és tetszetősség jellemzi elsősorban, de emellett igazán gazdag eszmei tartalom és a kifogástalan katolikus gondolkodás se hiányzik egyikben sem. Az «Örökimádás» — bár elsősorban hitbuzgalmi lap — azért emlékezik meg a nemesebb szórakozásra szánt kiadványokról is, hogy m. t. olvasói ezirányban is tájékozottak legyenek és e kiadványokat válasszák és ajánlják ismerőseik között is.

1. *Dr. Babura László*: Nagy Szt. Atanáz, 192 l., 4 P. Szt. Atanáz az anyaszentegyház történetének egyik legkimagaslóbb alakja lett a hit tisztaságáért vívott küzdelmeivel. Az arianusok folytonos támadásai és üldözéseinek hevében ott áll Atanáz mindig győzelmesen az igazság fegyverzetében. Dr. Babura szép stílusa, kellemes előadása és témájáért való lelkesedése különösen élvezetes s emellett igen hasznos olvasmányá teszik e könyvet.

2. *Müller Lajos S. J.-nak*: A penitenciatartás, 208 l., 2 P. Az Egyházi rend, 160 l., 1.70 P. A utolsó kenet, 110 l., 1.20 P. című új füzetek jelentek meg a «Kis Könyvtár»-ban. Dogmatikus tartalom, lebilincselő érdekesség, általában találó alaposág jellemzik Müller páter ezen új műveit is.

3. *Szűnyogh Xav. Ferenc dr.*: Szent Benedek életrajza, 116 l., 1.80 P. A szorosán vett szerzetesi regulák elhagyásával közli azon nagyszerű életelveket, amelyekből évszázadokon át fejedelmek, tudósok, művészek és egészen egyszerű emberek tanulták meg az Isten igazi szolgálatát és tették értékesen Isten előtt életüket. Ez «életrajzok» ma is aktuálisak.

4. *Péter Lippert*: Istenkereső lelkek, 304 l., 4.50 P. A szív és lélek mélyéből fakadó nagy problémák kérdéseire felel a németek stílusvirtuóz jezsuitája e könyvben.

5. *Harsányi Lajos*: De profundis, 96 l., 4 P. A jelenleg legnagyobb magyar papköltő gyönyörű költeményei, melyek a léleknek a Sátán elleni küzdelmeit rajzolják találóan.

6. *Tarczai György*: Margitlegendák, 192 l., 8 P. A huszonöt év előtti Tarczai-könyvnek új bővített kiadása, mely 30 páratlanul szép legendát tartalmaz a Boldog királyleányról.

7. *Dedek C. Lajos*: Márialegendák, 175 l., 8 P. A magyar ifjúság lelkébe akarja rajzolni a Boldogságos Szűz égi alakját. Legendái Szűz Máriát mindazon erények gyakorlásában bemutatják, amelyekből az ő anyai szívét ismerhetjük meg.

8. *Burnet-Pogány*: A padlásszoba kis hercegnője, 64 l., 2.90 P. Egy angol katonatiszt anyátlan árvájáról szóló érdekes történet, amely a gyermeklélek naivitásait keresetlen bájjal mutatja be.

9. *Pohárnok Jenő*: A gyermekek királya, 144 l., 6.40 P. A gyermekek legkedvesebbikének, a kis Jézusnak gyermekéveit írja le rendkívül ügyesen, mindig úgy állítván Őt elénk, mint a gyermekek eszményképét.

10. *Dr. Szerviczky Margit angolkisasszony*: Jézus. II. kiad. 300 l., 5.50 P. Mesteri költemény, mely az erény győzelmét mutatja be az Ur Jézus és egyháza életén és a Malachiás-féle pápai jóslatok alapján megírt világ-végén keresztül. Főleg az utóbbi téma költői feldolgozása sok érdeklődésre tarthat számot.

11. *Dehény Mária Alacoque iskolanővér*: Szent Katharina, 112 l., 2.50 P. Szent Katharina életének feldolgozása — háromfelvonásos — drámai költeményben, a lelkierőnek hithűségre nevelő nagyszerű példája.

12. *Székely Nándor*: Krisztus apródjai, 208 l., 8 P. A gyermekkeresztes hadjárat regénye Hanauer Á. István püspök előszavával. Az ifjúság előtt a keresztes mozgalom gyermekrajongóit mutatja be áldozataik és szenvedéseik dicshelyében.

13. *Migend Dezső*: A sao-matheusi remete, 192 l., 6 P. Délamerikai ültetvényekre került székelyek kalandokban és érdekes eseményekben gazdag története rendkívül érdekes elbeszélésben.

14. *Dickens*: Dombey és fia, 360 l., 8 P. Egyik legsikerültebb Dickens-regény művészi átdolgozása, amely azt a gondolatot dolgozza fel, hogy a bukásból is van felemelkedés és tisztulás. Különösen szimpatikusan rajzolja meg a regény szereplőit.

15. *Böle Kornél*: Spanyol földön, 424 l., 103 képpel, 13 P. Spanyolország messze van tőlünk s azért a róla való ítéleteink is sokszor elhamarkodottak. P. Böle könyve megismertet ez ország történeti, művészi és vallásos értékeivel, mikor végigkálauzol ez országon.

16. *Vas Gereben*: A nemzet napszámói, 304 l., 6.70 P. A napoleoni háborút követő évek jellemgazdag magyarjairól íródott a könyv nagy művészettel és mesteri jellemrajzokkal.

17. *Pierre L'Ermite*: Az édes anyaföld, 184 l., 8 P. A cím megadja a szerző alapgondolatát: a tisztán nyereséget hajhászó gyári szellem helyett az Isten-alkotta természet s életet adó föld szerzetét. Igen érdekes regénybe van beleszőve és benne diadalra juttatva e gondolat.

18. *Tarczai György*: A budai gyár, 176 l., 3.70 P. Buda — főleg a Krisztinaváros és Tabán — régi történetéből való regényes rajzok, amelyek mindig nagy érdeklődésre tarthatnak számot főleg a rohamosan fejlődő fővárosban.

19. *Henry Bordeaux*: Veszedelmes játék, 247 l., 5.30 P. Egy francia leány a francia nők léhaságára cáfol rá, amikor a szerelem veszedelmes játékaiban, becsületes, nemes lélekre valló viselkedést tanúsít.

20. *Paul Keller*: Titokzatos sziget, 264 l., 5.50 P. Igazi regény. Telve titokzatossággal, sejtetésekkel; gyönyörű természetleírással és pompás meseszöveggel. Olyan izgalmas olvasmány, amelynél már a mai kor embere sem kívánhat idegfeszítőbbet.

Több más — szerkesztőségünkbe beküldött könyvről — a jövő számban.